

Våre forventninger til regjeringen og utenriksminister Ine Eriksen Søreide

Med Israel for fred

Vi er Med Israel for fred

Med Israel for fred (MIFF) er en av de største utenrikspolitiske interessegruppene i Norge og den største livssynsnøytrale pro-israelske medlemsgruppen i Europa.

Vi er *med* Israel, og *for* fred. MIFF håper Israel en dag vil bli anerkjent av alle sine naboer. Vi drømmer om en fremtid der israelere, palestinere og andre arabere vil kunne leve i godt naboskap til felles nytte.

MIFF ble formelt stiftet i 1978. Helt siden starten har vi, med bare små justeringer, hatt følgende formål og grunnlag.

MIFFs FORMÅL OG GRUNNLAG

Gjennom saklig og allsidig informasjon om Israel, det jødiske folk og Midtøsten ønsker MIFF å skape en dypere og større sympati for Israel og det jødiske folk.

MIFF støtter det jødiske folkets rett til et nasjonalt hjemland i Israel.

MIFF støtter en løsning av flyktning-problemene som ikke innebærer en trussel mot Israels eksistens som en jødisk stat.

MIFF mener at konflikten mellom Israel og dets naboer bør løses ved direkte forhandlinger mellom partene.

MIFF tar avstand fra organisasjoner som ikke vil anerkjenne staten Israel.

MIFF er livssynsnøytral og partipolitisk uavhengig.

Når vi i år feirer vårt 40-årsjubileum har MIFF over 10.600 medlemmer. Vi har vokst netto med 9.000 medlemmer de siste ti årene.

MIFF samler Israel-venner med ulikt politisk ståsted, ulik tro og livssyn. Vi har også ulikt syn på israelsk politikk. Når det gjelder saker som er omstridt internt i det israelske samfunnet, formidler vi de ulike hovedsyn til de store gruppene, uten som organisasjon å ta stilling til spørsmålene.

Dersom MIFF gir et mest mulig klart bilde av hvordan israelere flest oppfatter situasjonen, har vi utført vår oppgave. Enten man er enig eller uenig i Israels politikk, tror vi de fleste vil finne det nyttig at det finnes en organisasjon som formidler denne informasjonen på norsk.

MIFFs hovedkanal for informasjon er nettstedet **www.miff.no**, hvor det gis daglige oppdateringer fra Israel og Midtøsten. Vi mener dette gir et viktig komplement og korrektiv til den snevre historiefortellingen til NRK, NTB og andre norske medier.

Som en gave til Israel på 70-årsdagen 19. april (etter jødisk kalender), åpner MIFF også en dansk nettside og Facebook-side.

Med vennlig hilsen,
Bengt-Ove Nordgård, styreleder MIFF
Conrad Myrland, daglig leder MIFF
Oslo, 13. april 2018

Hva Norge må gjøre for å bidra til fred

Anerkjenn Jerusalem som Israels hovedstad og flytt ambassaden

Det er et dårlig grunnlag å benekte faktum. Unnlattelse av å anerkjenne Israels de-facto hovedstad har ikke bidratt til å få palestinerne til forhandlingsbordet eller godta en løsning.

Fortell palestinerne at de ikke har «rett til å vende tilbake» og må tilpasse seg en framtid som nabo av en jødisk stat

Hvis ikke dette blir kommunisert klart fra norsk side, er alt prat om en tostatsløsning meningsløs og alle investeringer i et slikt mål bortkastede penger.

Press PA til å avvikle deres skalerte belønningssystem for dømte terrorister

Stolte drapsmenn av jødiske kvinner og barn får fem ganger høyere lønn av palestinske myndigheter enn palestinske lærere og politimenn. Norge MÅ stanse sitt bidrag til belønning av terror nå.

Press PA til å stanse indoktrinering til hat og hyllest av drap på sivile i skole og medier

Skal det bli en ekte fred, må palestinsk undervisning og kommunikasjon i offisielle medier bli radikalt annerledes.

MIFFs forventninger til regjeringen og utenriksministeren

Vi forventer at regjeringens grunnleggende tilnærming til Israel vil bygge på den viktige erkjennelsen statsminister Erna Solberg kom med i MIFFs jubileumbok i 2008: «*Kulturelt, historisk og politisk er det ingen land i Midtøsten som står Norge nærmere enn Israel,*» skrev Solberg.

Jeløya-plattformen fra 2018 slår fast at regjeringen vil «*legge til grunn en balansert holdning til Midtøsten-konflikten, aktivt støtte målet om Israel og Palestina som to stater innenfor sikre og internasjonalt anerkjente grenser, og støtte opp under demokratisk utvikling i Midtøsten.*».

Vi savner uttrykket «en fremforhandlet løsning» fra Sundvollen-plattformen, men tar det for gitt at dette fortsatt ligger til grunn.

Vi setter stor pris på at Jeløya-plattformen også inkluderer følgende formulering: «*Regjeringen vil ikke støtte organisasjoner i de palestinske områdene som oppfordrer til vold eller som fremmer hatefulle ytringer, rasisme eller antisemittisme.*»

Men det er dessverre slik at også palestinske myndigheter har gjort seg skyld i denne type handlinger.

MIFF FORVENTER AT REGJERINGEN

✓ Anerkjenner Jerusalem som Israels hovedstad og flytter ambassaden SIDE 5

✓ Bruker økonomisk press for grunnleggende reformer av UNRWA SIDE 6

✓ Avviser diskriminerende merking av varer fra israelske bosetninger SIDE 8

✓ Avviser palestinernes krav til såkalt «rett til å vende tilbake» SIDE 9

✓ Bevisstgjør om jødiske flyktninger og Israel som nødhavn SIDE 11

✓ Støtter Israel som et nasjonalt hjemland for jøder SIDE 12

✓ Presser PA til å stanse indoktrinering til hat og hyllest av drap på sivile i skole og offisielle medier SIDE 14

✓ Presser PA til å avvikle deres skalerte belønningssystem for dømte terrorister SIDE 16

✓ Likebehandler Israel når det gjelder overvåkning og kritikk i konflikts- og krigssituasjoner SIDE 18

✓ Står ved sitt løfte om utvikling av bilaterale forbindelser med Israel uavhengig av politisk uenighet SIDE 19

✓ Balanserer støtten til grupper som formidler palestineres og israeleres argumenter SIDE 20

✓ Likebehandler Israel med andre land når det gjelder våpenhandel SIDE 21

Anerkjenner Jerusalem som Israels hovedstad og flytter ambassaden

Store Norske Leksikon definerer hovedstad slik: «vanligvis den byen som er sete for et lands regjering og sentraladministrasjon».

Innenfor noen hundre meters omkrets vest i Jerusalem ligger Israels nasjonalforsamling, Israels høyesterett, kontoret til Israels statsminister og finansdepartementet (se luftfoto).

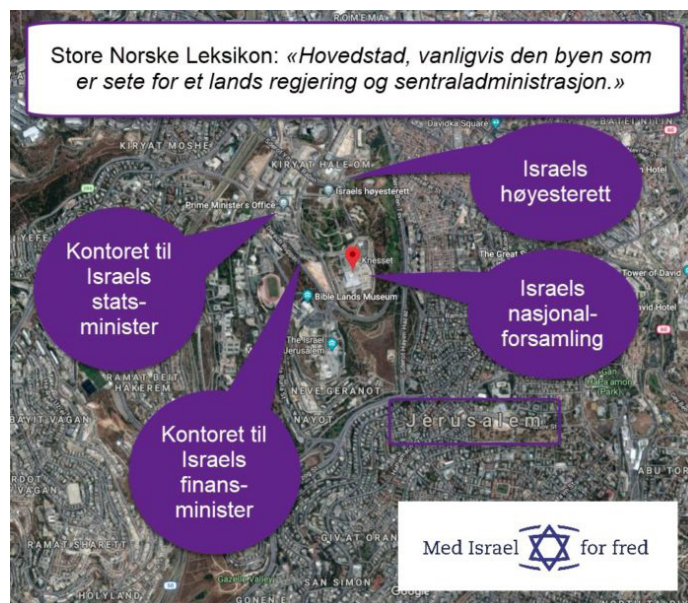
Da USA anerkjente Jerusalem som Israels hovedstad 6. desember 2017 var det å konstatere et faktum.

Unnlattelse av å anerkjenne Israels *de facto* hovedstad har ikke bidratt til å få palestinerne til forhandlingsbordet eller godta en løsning. Det er en dårlig basis for reelle forhandlinger å benekte faktum.

President Donald Trump understreket i sin tale at han ikke tar stilling til hvordan suvereniteten over Jerusalem skal fordeles.

«Vi tar ikke stilling til noen sluttstatusspørsmål, inkludert de spesifikke grensene for Israels suverenitet i Jerusalem eller løsningen for omstridte grenser. De spørsmålene må de involverte partene avklare,» sa Trump.

I Oslo II-avtalen har palestinerne godtatt at Israel kontrollerer hele Jerusalem. Inntil palestinsk side er villig til å inngå en sluttstatus-avtale, har Israel kontroll over byen og det er ingenting som hindrer andre

(Foto: Google)

land i å anerkjenne at Jerusalem er Israels hovedstad.

Palestinernes vei til eventuelle rettigheter og suverenitet i Jerusalem går gjennom forhandlinger, ikke gjennom FN-resolusjoner og fordømmelser.

Regjeringen burde ikke ha stemt for en FN-resolusjon som brøt med hva Norge var med på å skrive under på i Oslo II-avtalen. Den norske stemmen til FN-resolusjonen som kritiserte USAs anerkjennelse av Jerusalem som Israels hovedstad driver bare palestinerne videre bort fra Oslo-avtalen.

MIFF forventer at regjeringen

- ✓ anerkjenner Jerusalem som Israels hovedstad og flytter ambassaden til byen.

Bruker økonomisk press for grunnleggende reformer av UNRWA

Skiftende norske regjeringer har hatt som mål å gjøre oppholdstiden for flyktninger i asylmottak kortest mulig. Samtidig bevilger Norge omlag 200 millioner kroner årlig til en organisasjon – UNRWA – som har holdt etterkommere av palestinske flyktninger i leirer i snart 70 år.

Regjeringer i Norge er opptatt av å få flest mulig inn i de produktive klassene. I Midt-østen er Norge med på å opprettholde et raskt voksende filleproletariat, millioner av mennesker som lever på andres almisser.

Men dobbeltstandarden stanser ikke her.

Norge ga i 2017 omlag 800 millioner for å «beskytte flyktninger og løse flyktningproblemer», slik UNHCR beskriver sitt oppdrag. I løpet av de siste 66 årene har FNs hjelpeorganisasjon for flyktninger hjulpet flere titalls millioner mennesker å startet et nytt liv.

Det er bare de palestinske flyktningene som har fått sin egen separate hjelpeorganisasjon under FN-systemet. UNRWA mottar mye mer bistand fra Norge per person de hjelper enn UNHCR får til sine midlertidige bistandsmottakere. Men det er ikke det største problemet.

Det største problemet er UNRWAs oppdrag. Vi «gir assistanse, beskyttelse og politisk oppmerksomhet (advocacy)» til fem millioner palestinske flyktninger, «i påvente av en løsning på deres situasjon», skriver

UNRWA. FNs forskjellsbehandling av flyktninger er åpent tilgjengelig for alle som sjekker de to organisasjonenes nettsteder.

UNHCR løser det ene flyktningproblemet etter det andre ved å integrere flyktningene der de er, eller med gjenbosetting i tredjeland. UNHCR løser situasjonen, de som før var flyktninger er det ikke lenger. UNRWA bruker milliarder av kroner på å videreføre flyktningstatusen til palestinerne i generasjon etter generasjon. UNRWA sementerer situasjonen og er blitt en del av problemet.

Da Norge hadde formannskapet i UNHCRs gjenbosettingsgruppe våren 2006, arbeidet regjeringen for «å styrke UNHCRs saksbehandlingskapasitet (...), bidra til at flere nye land tar del i gjenbosettingsarbeidet, og arbeidet for en felles gjenbosettingsinnsats for å løse fastlåste flyktningssituasjoner» (St.prp. nr. 1, 06-07).

Palestinernes flyktningssituasjon har vært fastlåst lenger enn noen andre. Likevel er det ingen initiativ fra UNRWA til å gjøre en gjenbosettingsinnsats. UNRWA avsluttet de siste tegn på slik innsats i 1959. Norske regjeringer av skiftende farge har heller ikke gjort noe.

Så lenge Norge støtter UNRWA er vi med på å gi næring til den helt urealitiske drømmen hos palestinerne om «rett til å vende tilbake» til det som i dag er Israel. Dette er en rett som ingen andre store flyktning-

☰ **Berlingske** GLOBALT KØB ABONNEMENT LOG IND

Flertal i Folketinget: Luk flygtningelejrene for palæstinensere

FN's hjelpeorganisation for palæstinensiske flygtninge i Mellemøsten, UNRWA, som præsident Trump har set sig sur på, skal helt nedlægges. Det mener et flertal i Folketinget bestående af V, K, DF og S. Udviklingsministeren forstår kritikken, men advarer mod bare at lukke for pengekassen.

MANDAG D. 22. JANUAR 2018 KL. 06:30

f t in +

Berlingske

Vælg det digitale abonnement der passer dig – første måned 0 kr.*

BESTIL HER

*Abonnementet er fortløbende til normalpris

Seneste nyt

SENESTE NYT

[NYHEDSOVERSIGT](#)

En gruppe palæstinensere har hentet en sæk nødhjælp fra FN's særlige hjelpeorganisation for palæstinensiske flygtninge, UNRWA. En organisation, som V, K, DF og S ligner som USA's præsident, Donald Trump, gerne ser lukket.

– Det er menneskelig degradering å holde folk fast i en flyktningstatus i så mange år, sa folketingsmedlem Nick Hækkerup fra Socialdemokratiet til Berlingske Tidende 22. januar 2018.

grupper har fått, langt mindre deres etterkommere i fjerde generasjon. Dersom Israel skulle bli tvunget til å åpne grensene for alle flyktningenes etterkommere, ville det gjøre slutt på den eneste jødiske staten i verden.

Ingen blir mer skadelidende for denne dobbeltstandarden enn palestinerne selv. UNRWAs arbeid har blåst bort insentiver til arbeid og investeringer i det palestinske samfunnet. UNRWA legger beslag på store menneskelige og økonomiske ressurser som kunne vært frigjort til å skape en lysere framtid for palestinerne.

I UNRWAs skoler, både i lærebøker og i kommunikasjon fra lærere, er det dokumentert et gjennomgående jødehat, oppfordring til vold mot jøder og fornektelse av jødernes historiske tilknytning til Israel. For å dokumentere dette, viser vi til disse vedlagte rapportene:

1) *Poisoning Palestinian Children* fra UN Watch, februar 2017.

2) *Schoolbooks of the Palestinian Authority (PA): The Attitude to the Jews, to Israel and to Peace* av Arnon Groiss og Ronni Shaked.

3) *Reform or Radicalization PA 2017-18 Curriculum* av Eldad J. Pardo, Arik Agassi og Marcus Sheff.

«Ved å tillate skolebøker som utdanner elevene i en framtidig krig mot Israel, har UNRWA forrådt sin moralske forpliktelse til å beskytte palestinske barn som er under deres omsorg,» heter det i skolebokrapporten. UN Watch rapporten viser til mer enn 40 Facebook-sider hvor lærere, rektorer og andre ansatte på UNRWA-skoler oppmuntrer til terror og antisemittisme.

MIFF forventer at regjeringen

✓ legger økonomisk press på UNRWA til å legge om sitt arbeid så det bidrar til en løsning på konflikten og en løsning for situasjonen for etterkommere av palestinske flyktninger. Antisemittisme og Israel-hat må ut av UNRWA skoler.

Avviser diskriminerende merking av varer fra israelske bosetninger

– Spørsmålet om merking av varer er et spørsmål som Utenriksdepartementet nå holder på å behandle, sa Utenriksminister Ine Eriksen Søreide i den muntlige spørretimen på Stortinget onsdag 11. april.

MIFF finner det svært underlig at dette spørsmålet er til behandling i departementet, når det ble avvist av et stort flertall på Stortinget (64 mot, 37 for) så sent som 14. desember 2017.

Vanlig praksis i vestlige land viser at det ikke er grunnlag i folkeretten for å forby økonomisk aktivitet i okkuperte områder. Avgjørelser ved flere europeiske domstoler bekrefter det samme.

Det er 150 land- og havområder som er omstridt, ikke bare i Afrika og Asia, men også i Europa. Skal Norge begynne å merke også disse varene? Skal norske regjeringer begynne å fraråde økonomisk samkvem med alle de partene i konflikter som vi mener gjør noe feil?

Skal Norge la Telenor tilby tjenester til bosettere i Nagorno-Karabakh, samtidig som de merker produkter fra israelske bosettere og fraråder økonomisk samkvem? Skal Norge la Turkish Airlines, som daglig frakter bosettere inn og ut av Nord-Kypros, få lov til å operere på norske flyplasser? Skal Norge fraråde økonomisk samkvem med det svenske storselskapet Trelleborg, som har levert utstyr for vannforsyninger til Nord-Kypros? Vil Norge ha norsk industri

med på å bryte alt norsk samarbeid med den tyske industrigiganten Siemens, som leverer vindenergi til okkupantmaktens industri i Vest-Sahara? Skal norske forbrukere slutte å bruke sportsklær og sko fra Adidas, som har butikker i russisk-okkuperte Krim og tyrkisk-okkuperte Nord-Kypros?

Arbeiderpartiet, Norsk Folkehjelp, Fagforbundet og Kirkens Nødhjelp er bare noen eksempler på norske aktører som lager stort oppstyr av forretningskontakt med bosettere – men bare når det er israelske bosettere.

Heldigvis så flertallet i Stortinget denne forskjellen i fjor. Så hvorfor arbeider departementet med saken nå?

For mer info, les artikkelen *Economic Dealings with Occupied Territories*¹ og rapporten *Who Else Profits: The Scope of European and Multinational Business in the Occupied Territories*².

MIFF forventer at regjeringen

✓ avviser diskriminerende merking av varer fra israelske bosetninger.

1 http://jtl.columbia.edu/wp-content/uploads/sites/4/2015/06/Kontorovich-Article_53-CJTL_584.pdf

2 http://www.ngo-monitor.org/nm/wp-content/uploads/2017/06/WhoElseProfits_final.pdf

Avviser palestinernes krav til såkalt «rett til å vende tilbake»

Palestinske selvstyremyndigheter (PA) krever at alle etterkommerne til 1948-flyktningene skal ha «rett til å vende tilbake» til sine tidligere eiendommer i det som i dag er Israel. Anslagene på hvor mange som skal ha denne «retten», varierer fra ca. 5 millioner opp til 11 millioner.

PA-president Mahmoud Abbas understreker at dette kravet står fast. Hver enkelt flyktning og etterkommer har en personlig rett til å vende tilbake, hevder Abbas.

PA har varslet at palestinere, som har vært registrert som flyktninger gjennom minst tre generasjoner, ikke vil få statsborgerskap i en framtidig palestinsk stat, heller ikke de som har bodd på Vestbredden og Gaza-stripen siden 1948. Flyktningenes etterkommere skal på denne måten presses til å «returnere» innenfor Israels grenser.

Dersom Israel skulle bli presset til å akseptere en «tilbakevending» for millioner av palestinere, vil det bety slutten for Israel som en stat med jødisk flertall og identitet. To millioner av Israels drøyt åtte millioner innbyggere er arabere.

Alle de jødiske partiene i Knesset står samlet i avvisningen av «rett til å vende tilbake», også de mest venstreorienterte partiene som ellers vil gjøre vidtrekkende innrømmelser overfor palestinerne. Representanter for partiet Meretz har med rette betegnet det som «nasjonalt selvmord». Ingen av de andre flyktninggruppene fra

tiårene etter andre verdenskrig har fått noen tilbakevendingrett. Ta Kypros som ett av mange eksempel. Da Tyrkia okkuper-te Nord-Kypros i 1974, flyktet ca. 200.000 gresk-kyprioter sørover til sine etniske landsmenn, mens ca. 50.000 tyrkisk-kyprioter flyktet nordover. I 2004 avgjorde FN og EU at de gresk-kypriotiske flyktningene ikke har noen «rett til å vende tilbake». Det hadde gått for lang tid. Det kan ikke være noen særregler for palestinerne, som flyktet 26 år tidligere.

Det hører med i bildet at flere jøder har flyktet fra arabiske land, de fleste til Israel, enn arabere fra Israel.

Kravet om «rett til å vende tilbake» har bidratt kanskje mer enn noe annet til å kjøre tidligere runder av forhandlinger i grøften, men dette forties i Norge.

Den forrige regjeringen ga årlig flere hundre millioner kroner til norske, palestinske og internasjonale organisasjoner som overfører gamle sår til nye generasjoner palestinere og dyrker fram en urealistisk drøm om tilbakevending.

MIFF forventer at regjeringen

- ✓ gjør det klart at palestinske flyktninger (og deres etterkommere) ikke har «rett til å vende tilbake»
- ✓ i all omtale av fredsprosessen poengterer at det arabiske kravet om rett til å vende tilbake er et avgjørende hinder for løsning.

Regjeringen må bestemt avise palestinernes krav om «rett til å vende tilbake». Dette er en rett ingen andre store flyktninggrupper har fått. Det har gått alt for lang tid og jødiske flyktninger har tatt palestinernes plass i Israel. Bildet viser noen av de titusener av jøder som flyktet fra Jemen til Israel i 1949. I løpet av de siste 70 år er en tre tusen år gammel jødisk sivilisasjon blitt helt borte i land som Jemen og flere andre arabiske land. (Foto: David Eldan)

✓ gjør støtte til Midtøsten-prosjekter og organisasjoner som arbeider opp mot Israel og PA betinget av at disse ikke arbeider for «rett til å vende tilbake».

✓ i sin støtte til en «tostatsløsning», samtidig tar avstand fra palestinske krav som vil gjøre Israel arabisk og muslimsk. Det er derfor mer presist å omtale løsningen som

er ønsket for «to stater for to folk». Dette er håpet til det store flertallet av israelere.

✓ protesterer mot at PA vil nekte etterkomere av 1948-flyktningene statsborgerskap i PAs palestinske stat.

Bevisstgjør om jødiske flyktninger og Israel som nødhavn

Israel er blitt en nødhavn for jøder på flukt fra store deler av verden.

Israel tok imot de jødene i Europa som hadde overlevd Holocaust, jøder som de europeiske landene viste liten og ingen vilje til å gi en verdig framtid også etter krigen. Maksimalt 600 jøder var Norges regjering den gang villig til å motta, men bare dersom de hadde yrkeskunnskap Norge hadde behov for og «under forutsetning av at de selv kan løse boligspørsmålet i forståelse med de jøder som allerede er bosatt i Norge». Skulle resten av Vest-Europa tatt imot relativt like få jødiske flyktninger, ville det i høyden løst situasjonen for noen få tittalls tusen av de flere hundre tusen jødene som var flyktninger etter krigen.

Israel er også blitt en nødhavn for 650.000 av de 900.000 jødene som ble jaget ut av den arabiske verden i de første tiårene etter andre verdenskrig. Jødenes røtter i Nord-Afrika og Midtøsten var flere tusen år gamle, men i løpet av de siste 70 årene er antallet jøder redusert i arabiske land fra omkring 1 million til under 10.000. *Se tabell for eksempler.*

Før 1948 utgjorde jødene en minoritet på ca. 2 prosent i arabiske land. De ble jaget ut etter at Israel ble opprettet. De fleste fant nødhavn i Israel, som i areal er 0,18 % av arealet til arabiske land.

I april 2008 vedtok den amerikanske Kongressen at den amerikanske administrasjo-

Nesten ingen jøder igjen

Tabellen viser nedgangen i antall jøder i noen utvalgte arabiske land. De fleste jødene fra arabiske land fikk et nytt liv i Israel. Mange av dem som flyktet til Europa, ser ikke lenger noen framtid her, blant annet fordi de nå også her møter trakassering. De drar nå til Israel, især fra Frankrike, men også Skandinavia.

Land	1948	1958	1968	2018
Algerie	140.000	130.000	1.500	0
Egypt	75.000	40.000	1.000	<15
Irak	135.000	6.000	2.500	<5
Libya	38.000	3.750	100	0
Marokko	265.000	200.000	50.000	<2.000
Syria	30.000	5.000	4.000	<15
Tunisia	105.000	80.000	10.000	1.000
Jemen	55.000	3.500	500	<50

nen ikke skal nevne palestinske flyktninger uten samtidig å nevne de jødiske flyktningene. Dette er et eksempel Norge bør følge.

MIFF forventer at regjeringen

- ✓ når det er tale om flyktninger generelt, og palestinske flyktninger spesielt, også nevner jødiske flyktninger fra arabiske land.
- ✓ arbeider for å gjøre jødernes flukt fra arabiske land til del av pensum i norsk grunnskole.
- ✓ tar opp saken til jødiske flyktninger fra arabiske land i alle internasjonale fora hvor det framsettes krav om erstatninger til palestinske flyktninger. Norge bør også ha et spesielt fokus på dette i forbindelse med arbeidet som leder av Giverlandsgruppen.

Opprettelsen av staten Israel ga det jødiske folket nytt håp da det så ut som om alt håp hadde dødd i Holocaust.

MIFF FORVENTER AT REGJERINGEN

Støtter Israel som et nasjonalt hjemland for jøder

PAs *Basic Law* ble vedtatt av palestinerne lovgivende forsamling i 1997 og ratifisert av daværende PA-president Yasser Arafat i 2002. Siden har loven gjennomgått to endringer.¹

¹ <http://www.palestinianbasiclaw.org/basic-law/2003-amended-basic-law>

I lovens introduksjon leser vi om «*det nasjonale hjemland Palestina*», og «*retten til å etablere en uavhengig palestinsk stat, med Jerusalem som hovedstad, under lederskapet til Palestinerne Frigjøringsorganisasjon [PLO], den eneste legitime representanten til det arabisk palestinske folk hvor de enn måtte befinne seg*».

Loven har videre slike artikler:

Art. 1: «*Palestina er en del av den større arabiske verden, og det palestinske folk er en del av den arabiske nasjon. Arabisk enhet er et mål som det palestinske folk skal arbeide for å oppnå.*»

Art. 4: «*1. Islam er den offisielle religion i Palestina. Respekt for helligheten til andre guddommelige religioner skal bli opprettholdt. 2. Prinsippene for islamsk sharia skal være den grunnleggende kilde for lovgivningen. 3. Arabisk skal være det offisielle språket.*»

De palestinske lederne som har vedtatt denne *Basic Law* om Palestina som en **arabisk** og **muslimsk** stat, avviser samtidig bestemt at Israel skal kunne være en **jødisk** stat. De krever anerkjennelse av en arabisk stat nummer 23 og en muslimsk stat nummer 57 («Staten Palestina» har vært medlem i Organization of the Islamic Conference siden 1969), men nekter Israel retten å kunne være et nasjonalt hjemland for jøder.

2. februar 2014 gjentok PA-president Mahmoud Abbas dette i intervju med New York Times. «*On recognition of Israel as a Jewish state, Mr. Abbas said, 'This is out of the question.'*»

En balansert holdning fra Norges side vil være å gi støtte til Israel som et nasjonalt hjemland for jøder. «Palestinerne må anerkjenne at Israel vil forbli en jødisk stat,» sa president Barack Obama da han talte i Jerusalem 21. mars 2013. Palestinerne trenger også å høre dette fra sine europeiske venner.

Når vi ser hvordan ulike etnisk-religiøse grupper behandler hverandre i arabiske land i dag, blir det enda klarere enn før at også jødene trenger en stat hvor de kan være i flertall og forsvare seg selv.

Å støtte Israel som et nasjonalt hjemland for jøder har tett sammenheng med å avvise «rett til å vende tilbake» for millioner av 1948-flyktingenes etterkommere. Det innebærer en aksept for at demokratiet Israel selv kan bestemme sine innvandringsregler og avvise palestinernes krav som vil gjøre slutt på Israel som en stat med jødisk flertall.

MIFF forventer at regjeringen

✓ gjør det tydelig overfor palestinsk og arabisk side at Norge krever anerkjennelse av Israel som et nasjonalt hjemland for jøder.

✓ stemmer imot alle forslag om å anerkjenne en palestinsk stat eller å ta opp Palestina som medlem av nye internasjonale organisasjoner så lenge palestinerne står fast på å avvise Israel som jødisk stat.

Presser PA til å stanse indoktrinering til hat og hyllest av drap på sivile i skole og offisielle medier

I årene med israelsk siviladministrasjon av palestinske landsbyer og byer på Gaza og Vestbredden (1967-1994) var skolepensum i områdene egyptisk og jordansk. Israel fjernet imidlertid ord og setninger som var antisemittiske eller oppmuntret til vold. Etter en klage fra Jordan og Egypt, som hevdet at Israel endret pensum i strid med Geneve-konvensjonen, avsa en undersøkelseskomité fra FN dom i Israels favør. FN mente Israel hadde rett til å stryke ord og uttrykk som var fiendtlige og ringeaktende overfor jøder og Israel.

Etter at palestinerne fikk selvstyre på midten av 1990-tallet overtok de skolevesenet på Vestbredden og i Gaza. I 1998 ble de jordanske og egyptiske skolebøkene erstattet av bøker utgitt av det palestinske utdanningsdepartementet. Både israelerne og palestinerne hadde gjennom Oslo II-avtalen forpliktet seg til å benytte skolesystemet til å bygge ned fiendebilder, så det var forventet at de nye skolebøkene ville reflektere «Oslo-avtalenes ånd». Men slik gikk det ikke.

Samme år ble det satt internasjonalt fokus på hvordan PA systematisk brøt sine løfter angående skolepensum. Dette førte til at flere land fra høsten 2000 stanset eller satte betingelser til støtten til skolebøkene.

Internasjonalt press for å tvinge PA til å bedre skolebøkene har gjennom de siste årene hatt positiv effekt. Dette viser at reaksjoner utenfra kan ha god effekt.

Men den samlede hatpropagandaen i det

palestinske samfunnet har dessverre ikke blitt mindre. Boken *Dobbeltspill, Sviket mot fredsprosessen*, utgitt av MIFF i 2012, gir en inngående dokumentasjon av hatpropagandaen i det palestinske samfunnet fra mai 2010 og inn i 2012. (Eksempler fra Hamas-tilknyttede medier og ledere er ikke tatt med i boken.)

Den forrige norske regjeringen møtte dokumentasjon på hatindoktrinering og hyllest av drap på sivile med det vi dessverre må tolke som likegyldighet eller berøringsangst.

Vi antar at motivet for å tie denne del av palestinsk virkelighet i hjel, er frykt for at den politiske prosessen mot en palestinsk stat skal gå av sporet dersom det blir konfrontert. Men konsekvensen av å feie saken under teppet de siste 20 årene, er at grunnlaget for fredelig sameksistens mellom israelere og palestinere er blitt undergravd.

Vedlagt dette notatet legger MIFF to ferske og omfattende rapporter om skolebøker og skolepensum i de palestinske selvstyreområdene.

- 1) *Schoolbooks of the Palestinian Authority (PA): The Attitude to the Jews, to Israel and to Peace* av Arnon Groiss og Ronni Shaked.
- 2) *Reform or Radicalization PA 2017-18 Curriculum* av Eldad J. Pardo, Arik Agassi og Marcus Sheff.

Begge rapportene dokumenterer at PAs skolebøker bidrar til delegitimering og demonisering av Israel, bygger opp fiende-

- Vi må stanse propagandaen palestinske barn utsettes for. Dette må prioriteres av alle som bryr seg om barn, og som ønsker fred, stabilitet, trygghet og sikkerhet for Israel. Det bør også være en prioritert oppgave for alle som bryr seg om fremtiden for det palestinske folk, sa daværende senator Hillary Clinton i Senatet 8. februar 2007.
- Jeg er bekymret for muligheten for å oppnå fred når den neste generasjonen lærer at krig mot Israel er en ærefull og religiøs handling for islam, la hun til. (Foto: US Embassy New Zealand, flickr)

bilder og argumenter for voldsbruk i stedet for fred og forsoning.

Vi minner også om den vedlagte rapporten *Opplæring til hat og terror*, som første gang ble levert av MIFF til Utenriksdepartementet 15. april 2016. Denne dokumenterer eksempler på indoktrinering til hat i utdanningssystemet.

MIFF forventer at regjeringen

✓ er tydelige og klare i sine fordømmelser når det avdekkes eksempler på indoktrinering til hat og hyllest av drap på sivile gjennom PAs offisielle kanaler.

✓ legger økonomisk press på PA til å starte fredsundervisning i skolen.

Presser PA til å avvikle deres skalerte belønningssystem for dømte terrorister

I 2013 presset NRK Dagsrevyen den daværende politiske ledelsen i Utenriksdepartementet til å erkjenne at PA har et sinnrikt, skalert system for å belønne dømte terrorister i israelske fengsler. Dømte terrorister som ble satt fri av Israel for å få PA til forhandlingsbordet i juli 2013 er også belønnet med store pengebeløp etter løslatelsen.

På spørsmål fra Kontrollkomiteen på Stortinget ble UD til slutt presset til å bekrefte opplysninger som MIFF hadde gjengitt fra israelske og palestinske medier (via Palestinian Media Watch) lang tid i forveien.

Høyres stortingsrepresentant Peter S. Gitmark sa til Dagsrevyen at Norge indirekte finansierer terror, siden norsk budsjettstøtte til PA blir brukt til å gi skalert lønn etter hvor lang straff palestinske sikkerhetsfanger er dømt til i israelske fengsler. Han slo også fast at utenriksminister Jonas Gahr Støre hadde informert Stortinget på feil måte.¹ Utenriksminister Espen Barth Eide innrømmet siden at PA hadde «feilinformert Norge».²

Utenriksminister Børge Brende sa i spørretimen på Stortinget 27. april 2016 at palestinske selvstyremyndigheter vil være «svært tjent med å avskaffe denne ordningen for sin egen legitimitets skyld».

1 NRK Dagsrevyen 28. februar 2013

2 NRK Dagsrevyen, 21. mars 2013

I hele Solberg-regjeringens tid, og også etter Brendes klare melding, har palestinske selvstyremyndigheter fortsatt å trappe opp den økonomiske belønningen til dømte terrorister. I noen år har PA prøvd å skjule sine utbetalinger ved å la pengene gå via PLO, men i 2018-budsjettet er PA helt åpne om sine overføringer.

Beløpet som PA har satt av i 2018-budsjettet til lønn til fengslede terrorister og til «martyrers» familier utgjør 7,5 prosent av PAs totale budsjett. Beløpet som brukes på belønning av terror tilsvarer 44 prosent av den totale summen PA håper å få i utenlandsk bistand i 2018 (6,1 milliarder kroner). 1,3 milliarder kroner går direkte til fengslede eller løslatte terrorister. 1,6 milliarder kroner går til «familiene til martyrer og Institusjonen for sårede».³

At palestinerne trenger økonomisk bistand forstår alle, især siden de har bygd et samfunn som nesten utelukkende baserer seg på offentlige lønninger og velferdsgoder. Men at terrorister med hundretalls liv på samvittigheten blir betalt månedslønner som er mange ganger høyere enn palestinske tjenestemenns, er noe ingen burde kunne ha forståelse for.

Som stort giverland og leder av giverlandsgruppen mener vi Norge har mye større

3 http://www.palwatch.org/main.aspx?fi=157&doc_id=25354

muligheter til å påvirke PAs pengebruk enn det den forrige regjeringen viste vilje til.

Norge bør følge eksempelet til den amerikanske Kongressen. Dersom terrorbelønningen fortsetter vil USA stanse overføring av sivile bistandsmidler til palestinske selvstyremyndigheter, med unntak av finansiering av sykehus i Øst-Jerusalem og noen vann- og vaksinasjonsprogrammer.

Så lenge Norge fortsetter å gi frie budsjettmidler til PA, bidrar vi til terrorfinansiering.

MIFF forventer at regjeringen

- ✓ fordømmer det skalerte belønningssystemet for dømte terrorister, og legger sterkt press på PA til å avvike dette.

- ✓ ikke godtar PAs forklaring om at lønn til fanger blir utbetalt fra et annet budsjett enn det hvor de mottar internasjonal bistand. Bistanden Norge sender til andre av PAs budsjettposter frigjør uansett midler for dem til å belønne terrorister. Det er selve ordningen regjeringen må avvise.

Likebehandler Israel når det gjelder overvåkning og kritikk i konflikts- og krigssituasjoner

I desember 2017 kom en oppdatert rapport om antisemittisme i Norge fra *Senter for studier av Holocaust og livssynsminoriteter*.

I rapporten ble et representativt utvalg i det norske folk presentert med en rekke påstander om konflikten mellom Israel og palestinerne. En av dem var påstanden: «Israel behandler palestinerne like ille som jødene ble behandlet under 2. verdenskrig.»

Hele 7 prosent svarte det «stemmer helt». I tillegg svarte 25 prosent at det «stemmer nokså godt». 37 prosent sier det er umulig og svare eller har ikke svart.

Bare 31 prosent av det norske folk har kunnskap nok om det som skjedde under andre verdenskrig, eller om det som skjer i Midtøsten i dag, til å kunne ta avstand fra påstanden. 21 prosent sier det «stemmer nokså dårlig» og 10 prosent sier det «stemmer ikke i hele det tatt».

Den arabiske befolkningen innenfor grensene av det tidligere britiske mandatområdet har tidoblet seg de siste hundre år. Forventet levealder i Gaza og på Vestbredden har økt fra 54 år i 1970 til 68 år i 1990 og til 73 år i 2015. I de europeiske land som nazistene kontrollerte i noen få år, ble to tredeler av den jødiske befolkningen utryddet i et industrielt masse-mord.

MIFF mener svarene på denne påstanden er et direkte resultat av norske massemediers snevre og ensidige dekning av konflikter hvor Israel er innblandet gjennom de siste tiår.

Men det skyldes også at norske myndigheter ikke likebehandler Israel når det gjelder overvåkning og kritikk i krigssituasjoner. - I forhold til hva som er vanlig ellers i verden, fulgte Israel reglene for krigføring «godt over gjennomsnittlig» under krigen på Gaza-stripen 2008/2009, mener seniorforsker Cecilie Hellestveit. Likevel gir Norge store millionoverføringer årlig til grupper som forsøker å ta israelske soldater og offiserer i den minste feil.

På ti år kan norske styrker ha drept flere afghanere enn antall palestinere drept av israelske soldater under den første og andre intifadaen til sammen, viste Afghanistan-undersøkelsen til Forsvaret fra februar 2013.

MIFF forventer at regjeringen

✓ endrer støtteprofilen slik at Israel blir likebehandlet.

Står ved sitt løfte om utvikling av bilaterale forbindelser med Israel uavhengig av politisk uenighet

Det bilaterale samarbeidet mellom Norge og Israel gikk i stor grad på sparebluss fra 2005 til 2013. Når en sittende finansminister sier at hun boikotter Israel, sender dette svært negative signaler i systemet, selv om Arbeiderpartiet heldigvis nektet SV å gjøre boikott av Israel til regjeringens politikk.

MIFF satte pris på de tidlige signalene fra Solberg-regjeringen om å utvikle de bilaterale kontaktene med Israel uavhengig av politiske spørsmål som man til skiftende tider kan være uenig om.

Drøye fire år senere kan vi med glede registrere at denne kursendringen har båret frukter. Det er betydelig større samarbeid og kontakt på en rekke felter, og utenriksminister Børge Brende og statsminister Benjamin Netanyahu undertegnet en intensjonsavtale om samarbeid på forskning og innovasjon i januar 2017.

I statsbudsjettet for 2018 skrev Solberg-regjeringen:

«Bekjempelse av diskriminering, herunder også hatefulle ytringer og antisemittisme er viktige prinsipper for det norske engasjementet. Det er heller ikke i tråd med norsk politikk å støtte organisasjoner som har uttrykt hovedformål å fremme BDS-kampanjen (Boikott, Desinvesteringer og Sanksjoner).

Regjeringen er imot boikott av Israel. Boikott skaper avstand, og Regjeringen

tror i stedet på dialog og samarbeid for å skape tillit som en forutsetning for å løse konflikten mellom israelere og palestinere.»

Vi vil uttrykke takk for disse viktige ordene.

Fortsatt er potensialet for samarbeid innenfor sektorer som energi, helse, teknologi og utvikling betydelig.

Da flertallet i Sør-Trøndelag fylkeskommune ville boikotte Israel i 2005, slo Utenriksdepartementet fast at slike lokale boikottaksjoner «er i strid med folkeretten, norsk lov, EØS-avtalen og WTO-avtalen». Dermed ble initiativet punktert.

MIFF forventer at regjeringen

- ✓ videreutvikler de bilaterale forbindelsene med Israel.
- ✓ avvikler støtte til organisasjoner som arbeider for boikott og sanksjoner mot Israel, i tråd med formuleringen i statsbudsjettet.
- ✓ tar tydelig avstand fra alle oppfordringer til boikott.
- ✓ står fast på UD's vurdering fra 2005, at alle lokale boikottaksjoner er «i strid med folkeretten, norsk lov, EØS-avtalen og WTO-avtalen».

Balanserer støtten til grupper som formidler palestineres og israeleres argumenter

I januar 2011 la Eidsvåg-utvalget frem rapporten «Det kan skje igjen». Utvalget var satt ned av Kunnskapsdepartementet for å gi en rapport om antisemittisme og rasisme i skolen.

I flere europeiske land, inkludert Norge, så arbeidsgruppen «en tydelig sammenheng mellom økningen i antisemittisme og konflikten mellom Israel og palestinerne i forbindelse med den andre intifadaen».

Etter MIFFs syn skyldes dette i stor grad hvordan Israels konflikter med sine naboer blir dekket av mediene og hvilken oppmerksomhet den blir gitt av politiske organisasjoner.

I Norge er det en enorm overfokusering på konflikter hvor Israel er involvert, så selv om alle rapporter isolert sett skulle være korrekte og objektive, får folk inntrykk av at Israel er den mest brutale krigsmakt i verden. Dette blir forsterket når en betydelig del av rapportene også er klart tendensiøse til fordel for palestinerne, og Israels beste argumenter blir fortiet.

Arbeidsgruppen fant det «viktig å slå fast at det er uakseptabelt dersom kritikk av Israel glir over i trakassering av norske jødiske skolebarn». De mente skolen må «gi en mangesidig og saklig framstilling av konflikten mellom Israel og palestinerne, der personlige fortellinger fra begge sider får plass».

Dessverre sviktet Eidsvåg-utvalget i å følge opp dette i sine anbefalinger, og vi har ikke registrert noen endringer i norsk skole.

Den norske stat bruker årlig titalls millioner kroner på å støtte organisasjoner som formidler palestineres historie og argumenter.

For norsk skole vil «en mangesidig og saklig framstilling av konflikten» i de aller fleste tilfeller bety et mye sterkere fokus på å framstille israelernes side av saken, og israelernes historier.

MIFF forventer at regjeringen

✓ støtter konkrete prosjekter for at norske skoleelever skal få høre personlige fortellinger fra jevnaldrende israelere.

Likebehandler Israel med andre land når det gjelder våpenhandel

Regjeringen gjorde det tidlig klart at det ikke var aktuelt å selge norskproduserte våpen til Israel. Statssekretær Bård Glad Pedersen sa til *Dagen* 25. oktober 2013: «Hovedprinsippet er at Norge ikke tillater salg av våpen og ammunisjon til områder hvor det er krig, krig truer eller til land hvor det er borgerkrig.»

MIFF respekterer i utgangspunktet dette standpunktet, men når vi ser at dette prinsippet ikke følges for en rekke andre land er det vanskelig å forstå.

Den siste stortingsmeldingen om *Eksport av forsvarsmateriell fra Norge i 2016* viser at Norge selger våpen til flere arabiske land (som er involvert i krigene i Syria og Jemen) og til andre land som er involvert i væpnede konflikter og bekjempelse av interne opprørsstyrker (borgerkriger).

I mars ble det kjent at Kongsberg Gruppen er i ferd med å inngå den største enkeltkontrakten i konsernets over 200 år lange historie. Våpensalget går til Qatar, som er dypt involvert i Syria og som er en av de fremste sponsorene av Hamas-regimet på Gaza-stripen.

MIFF aksepterer ikke at Norge avviser våpensalg til Israel samtidig som vi selger våpen i stor stil til støttespillere av Israels fremste fiender og terrorister.

MIFF forventer at regjeringen

✓ revurderer sin politikk av våpenhandel med Israel, og legger til grunn de samme kriterier for salg og kjøp av våpen fra Israel som for andre NATO-partnerland.

Kontaktinformasjon

Daglig leder Conrad Myrland

mob. 41 17 67 80

post@miff.no

Styreleder Bengt-Ove Nordgård

mob. 95 09 22 26

bengt.nordgard@gmail.com

Nestleder Morten Fjell Rasmussen

mob. 92 24 39 63

morten@miff.no

Noen av MIFFs kanaler og aktiviteter

MIFFs nettsted **www.miff.no** inneholder over 23.000 artikler med bakgrunn og nyheter om Israel og Midtøsten helt tilbake til år 2001. Vi kjenner ikke noe tilsvarende pro-israelsk nettsted i Europa.

I juni 2018 etablerer MIFF **lokallag** nummer 28. Lokallagene avholder åpne møter med foredrag relatert til Israel og Midtøsten.

MIFFs Facebook-side har nesten 32.000 følgere.

MIFFs informasjonsavis **Midtøsten i fokus** er utgitt jevnlig siden 1975. Den kommer nå ut seks ganger i året.

MIFF publiserer på nettsiden **ukentlige radiokommentarer** som også benyttes av noen lokalradiostasjoner.

MIFFs YouTube-kanal (medisraelforfred) har til sammen over 727.000 visninger.

MIFFs Twitter-konto (@miffno) har over 4.400 følgere.

MIFF avholder årlig **landsmøte** i mai/ juni og **nasjonalt seminar** i september/ oktober.

MIFF har siden 2010 utgitt et **24 siders spesialmagasin** med Israels beste argumenter til 17 fylker. Troms fikk magasinet i januar 2018.

MIFF har minst én årlig **bokutgivelse**.

Representanter for MIFF deltar aktivt i den norske Midtøsten-debatten i mediene og holder **foredrag** på ulike møter.